

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Honusovou v právní věci

žalobce: **M.C.**
zastoupený advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
sídlem Husovo náměstí 139, 584 01 Ledec nad Sázavou

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2025 č. j. MSK 2409/2025, ve věci
dopravního přestupku

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 6. 3. 2025 č. j. MSK2409/2025 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 269 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci z tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Rebečky Mořovské Židuliakové, sídlem Husovo náměstí 139, 584 01 Ledec nad Sázavou.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2025 č. j. MSK 2409/2025, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Opavy, odboru dopravy, oddělení dopravních přestupků ze dne 12. 12. 2024 č. j. MMOP 210081/2024 ve věci přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu a změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se žalobce dopustil tím, že jako zapsaný provozovatel vozidla registrační značky (dále jen „RZ“) X porušil povinnosti stanovené ust. v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, a to v souvislosti s přestupkem nezjištěného řidiče, který se dopustil protiprávního jednání, kdy porušil ustanovení § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu.
2. Žalobce v žalobě namítl tyto žalobní body:
 - 1) Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl jakou právní normu porušil žalobce jako provozovatel vozidla, uvedl datum a čas přestupku a také jaké právní ustanovení a jaké dopravní značení porušil řidič vozidla. Výrok rozhodnutí pojednává o právní kvalifikaci přestupku, avšak absentuje v něm popis samotného jednání. Není tvrzeno ani to, že by řidič s vozidlem na daném místě zastavil, ani že by s ním na daném místě stál. Dle žalobce tak nelze přezkoumat, zda řidič vozidla vskutku porušil § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu. Žalobce přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) ze dne 18. 4. 2019 č. j. 1 As 26/2019–26. Dle žalobce z uvedené judikatury vyplývá, že je důležité, aby správní orgán rozhodující o vině nejprve řádně popsal jednání, které posuzuje (tzn. např. vymezil, zda se mělo jednat o zastavení nebo o stání); teprve následně může činit úsudek o tom, zda je dané jednání v rozporu s určitou právní normou, příp. je subsumovat pod skutkovou podstatu přestupku. Jednání, které správní orgán posuzoval, nebylo ve výroku popsáno. Výrok rozhodnutí tedy není dle žalobce dostatečný.
 - 2) Správní orgán I. stupně ve výroku uvedl, že k přestupku mělo dojít v čase 14:37–14:47 hodin. Tomuto skutkovému zjištění však nesvědčí podklady rozhodnutí. Správní orgán ke svým zjištěním jen obecně odkázal na „fotodokumentaci pořízenou oznamovatelem v čase a místě zjištění přestupku“. Ta však dle žalobce neposkytuje oporu tomu, že by vozidlo na místě stálo v časovém rozmezí od 14:37 do 14:47. Relevantní fotografie z tvrzeného časového období byly pořízeny ve 14:38 hodin. Nebylo tedy prokázáno, že by vozidlo stálo na daném místě
v
čas
od 14:39 do 14:47 hodin. Spis tomuto závěru neposkytuje žádnou oporu a správní orgán tak rozhodl v rozporu s jeho obsahem. Vycházel-li správní orgán z oznámení přestupku, pak toto není relevantním důkazem. Bylo by jediným důkazem o tom, že vozidlo v místě stálo i od 14:39 do 14:47; takové užití oznámení přestupku není přípustné. Správní orgán tedy neprokázal trvání přestupku od 14:39 do 14:47 hodin. Prokázání délky, po kterou se vozidlo na místě nacházelo (nutno doplnit, že ani správní orgán neučinil jednoznačný úsudek o tom, zda se jednalo o zastavení, nebo o stání), je důležité pro posouzení trestnosti jednání (i stání na dobu nepřesahující tři minuty je legální), případně pro posouzení, zda jednání vykazuje materiální znak přestupku (byla-li by tato doba překročena jen nepatrně, aniž by byl kdokoli jiný omezen).
 - 3) Postup správního orgánu před zahájením řízení proti žalobci byl nezákonný. Žalobce správnímu orgánu I. stupně sdělil údaj o totožnosti řidiče vozidla a tento správní orgán Shodu s prvopisem potvrzuje .P.S.

zahájil proti tvrzenému řidiči přestupkové řízení. V rámci zahájeného přestupkového řízení řidič vozidla nejen, že nezpochybňoval, že vozidlo řídil, ale k jeho řízení se dokonce výslovně doznal. Správní orgán však přestupkové řízení zastavil proto, že považoval doznání za nedostatečné. V nyní napadaném rozhodnutí je přitom uvedeno, že doznání učinil řidič e-mailem opatřeným elektronickým podpisem. Žalovaný však takové doznání nepovažoval za dostatečné proto, že nebylo řidičem učiněno osobně u správního orgánu. Na podporu své teze žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2020 č. j. 3 As 79/2018–18. Žalovaný tento rozsudek dezinterpretoval. Ve skutečnosti uvedl NSS následující: „*Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že zástupce vystupuje jménem zastoupeného a že z jeho úkonů vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. Z tohoto pravidla však nelze učinit závěr, že se zástupce může jménem svého klienta k činu doznat. Doznání má totiž stejně jako výslech obviněného nezastupitelnou povahu, proto je nemůže učinit nikdo jiný, nežli obviněný osobně.*“. NSS tedy uvedl, že doznání je nezastupitelný úkon, proto jej nemůže obviněný učinit prostřednictvím zástupce, ale musí jej učinit osobně. Pojem osobně v kontextu rozsudku má zjevně význam takový, že doznání musí učinit obviněný sám, nikoliv že doznání musí obviněný učinit u správního orgánu. V rozhodnutí je výslovně uvedeno, že doznání učinil řidič podáním se zaručeným elektronickým podpisem. Správní orgány již neuvedly, zda provedly kontrolu, zda sériové číslo tohoto elektronického podpisu měl obviněný řidič zaneseno též v registru obyvatel. Pokud ano, pak by na tento podpis bylo hleděno dokonce jako na úředně ověřený vlastnoruční podpis. Žalobce nevidí jediný důvod, proč by doznání učiněné písemně a opatřené ověřeným podpisem nemělo být dostatečným podkladem pro rozhodnutí o vině za situace, kdy neexistovala jediná indicie, která by dávala naznat opaku; to za situace, kdy dokazování ve správním řízení je prováděno jen v rozsahu skutečností, o nichž existují důvodné pochybnosti. Splnil-li žalobce svou povinnost a označil řidiče vozidla, který spáchání přestupku nejen nespороval, ale dokonce výslovně doznal podáním elektronicky podepsaným, bylo vydání usnesení o zastavení řízení proti řidiči nezákonné a účelové a nemohlo zakládat legální důvod k zahájení řízení proti žalobci. Trvání na osobní účasti řidiče je svého druhu sekundárním trestem, který pro řidiče reálně může představovat vyšší náklad, než je samotná pokuta za protiprávní jednání. Typicky vyžaduje půldenní uvolnění ze zaměstnání, vynaložení cestovních nákladů, případně další náklady. Neexistuje ospravedlnitelný důvod k tomu, aby správní orgán dogmaticky trval na osobní účasti řidiče, od nějž potřebuje toliko potvrdit své podezření, že vozidlo řídil. Správní orgán neuvedl, jakou další relevantní skutečnost potřeboval výsledkem řízení zjistit. Požadavek správního orgánu byl za daných okolností zcela nadbytečný a zastavení řízení proti řidiči bylo nezákonné. Následně bylo nezákonné, přenesl-li správní orgán odpovědnost za přestupek na žalobce jako provozovatele vozidla.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí je určitý a srozumitelný. Žalobce byl uznán vinným z přestupku spočívajícího v tom, že jako provozovatel vozidla nezajistil, aby při užití vozidla byla dodržena povinnost řidiče uvedená v § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu, tedy nesmět zastavit a stát na vyhrazeném parkovišti označeném dopravními značkami uvedenými ve výroku rozhodnutí, a to v místě a čase ve výroku uvedeném. Přestože ve výroku není výslovně uvedeno, že řidič v daném místě s vozidlem „zastavil a stál“, lze to bez jakýchkoliv pochybností dovodit z celého kontextu popisu skutku. Žalovaný má za to, že jen z tohoto důvodu není rozhodnutí nezákonné. Pokud jde o případ řešený rozsudkem NSS ze dne 18. 4. 2019 čj. 1 As 26/2019-26, v oné věci soud spatřoval pochybení v tom, že „*Z takto formulované skutkové věty není Shodu s prvopisem potvrzuje .P.S.*

patrné, zda řidič vozidla měl porušit povinnost vyplývající z dopravní značky a už vůbec ne, o jakou dopravní značku mělo jít.“ V nyní projednávané věci je však jednoznačně zřejmé, že řidič porušil povinnost vyplývající z dopravní značky, a tato povinnost i dopravní značka jsou ve výroku nezaměnitelně popsány.

4. K druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že doba přestupku byla prokázána fotografiemi ve spojení s oznámením přestupku. Oznámení přestupku v této podobě má povahu úředního záznamu, nejde však o jediný důkaz vzhledem k prokazované skutečnosti, je tedy možné ho v řízení o přestupku jako důkaz použít. V oznámení je uvedena doba stání vozidla od 14:37 do 14:47 hodin. Stání vozidla v daném místě současně prokazují fotografie, na nichž je i uveden čas jejich pořízení: fotografie vozidla z přední strany 14:38 hodin, fotografie vozidla ze zadní strany 14:38 hodin, fotografie vozidla v řadě stojících vozidel spolu s dopravní značkou 14:40 hodin, fotografie detailu zadní části vozidla 14:35 hodin. Samotné fotografie tedy prokazují, že vozidlo v daném místě stálo nejméně pět minut. Ve spojení s oznámením přestupku má žalovaný za prokázané stání vozidla v daném místě po dobu uvedenou ve výroku.
5. Závěrem žalovaný uvedl, že trvá na tom, že řízení o přestupku řidiče bylo zastaveno v souladu se zákonem. Obviněný z přestupku sice v průběhu řízení zaslal správnímu orgánu sdělení, v němž uvedl, že přestupek spáchal, a to formou elektronicky podepsané datové zprávy (e-mailu). Žalovaný však trvá na tom, že doznání je nutno učinit osobně, a to nejen v tom smyslu, že řidiče za obviněného nemůže označit jeho zástupce, ale i proto, že doznání musí být učiněno ústně před správním orgánem. Vyplývá to nejen z judikatury, na kterou žalovaný poukazoval, ale též ze zásady přímosti a bezprostřednosti. Doznání nezbavuje správní orgán povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Aby si správní orgán mohl učinit úsudek o věrohodnosti doznání obviněného z přestupku, musí se obviněný vyjádřit před správním orgánem (obdobně jako je tomu u podání svědecké výpovědi), aby ho oprávněná úřední osoba mohla fyzicky vidět a slyšet. Ostatně stejné požadavky jsou kladeny na doznání obviněného v trestním řízení.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž byl vázán skutkovým a právním stavem ke dni rozhodování správního orgánu a také obsahem žalobních tvrzení (ust. § 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s. ř. s.).
7. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 12. 12. 2024 č. j. MMOP 210081/2024 byl žalobce uznán vinným tím, že jako zapsaný provozovatel vozidla registrační značky (dále jen „RZ“) X porušil povinnosti stanovené ust. v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, a to v souvislosti s přestupkem nezjištěného řidiče, který se dopustil následujícího protiprávního jednání: Datum a čas přestupku: 9. 7. 2024 v 14:37 hod – 9. 7. 2024 v 14:47 hod, Místo přestupku: Opava, náměstí Slezského odboje 2286/10 (GPS souřadnice: 49,9386146, 17,8921118), kdy řidič vozidla s RZ X porušil ustanovení zákona o silničním provozu, konkr. § 27 odst. 1 písm. o): „Řidič nesmí zastavit a stát na vyhrazeném parkovišti, nejde-li o vozidlo, pro které je parkoviště vyhrazeno, to neplatí, jde-li o zastavení a stání, které nepřekročí dobu 3 minut a které neobroží ani neomezí ostatní účastníky provozu na pozemních Shodu s prvopisem potvrzuje .P.S.

komunikacích, popřípadě neomezí řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno“. Nerespektování dopravního značení: IP 12- vyhrazené parkoviště, s dodatkovou tabulkou E13 s textem (PO-PÁ 11-07 h s platným parkovacím oprávněním oblast 2) a V 10g – Omezené stání. Tímto jednáním se dosud nezjištěný řidič dopustil přestupku dle zákona o silničním provozu: § 125c odst. 1 písm. k): „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona“. Za tento přestupek byla žalobci jako provozovateli dle ust. § 35 písm. b) a ust. § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky a dle ust. § 125f odst. 4 ve spojení s ust. § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2.000 Kč. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí včasné odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

8. Z obsahu správního spisu krajský soud dále zjistil, že žalobce v průběhu správního řízení na výzvu správního orgánu I. stupně podle § 125h zákona o silničním provozu ze dne 11. 7. 2024 sdělil správnímu orgánu podáním ze dne 14. 7. 2024, že v rozhodné době měl vozidlo v užívání MUDr. A. Z. Současně žalobce sdělil datum narození a adresu označeného řidiče. Správní orgán I. stupně s řidičem zahájil přestupkové řízení písemností ze dne 15. 7. 2024. a předvolal jej k nařízenému ústnímu jednání na den 21. 8. 2024. Obviněný řidič MUDr. A. Z. sdělením doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 17. 7. 2024 požádal o zasílání veškerých písemností na e-mailovou adresu. Písemností doručenou správnímu orgánu I. stupně dne 22. 7. 2024 formou e-mailu se zaručeným elektronickým podpisem potvrdil MUDr. Z. doručení písemnosti Zahájení přestupkového řízení a uvedl, že přestupek spáchal, když v rozhodné době měl auto vypůjčené od žalobce, toto v čase kolem 14:37 hod. osobně řídil a parkoval s ním. Zároveň uvedl, že se k ústnímu jednání nedostaví, neboť by ho cesta na úřad vyšla na více peněz, než kolik mu hrozí pokuta za přestupek. Dále uvedl, že proti obvinění z přestupku nic nenamítá a uloženou pokutu uhradí a pokud by bylo potřeba cokoliv doplnit, nechť jej správní orgán kontaktuje e-mailem. Z protokolu o ústním jednání ze dne 21. 8. 2024 vyplývá, že se MUDr. A. Z. k jednání nedostavil. Správní orgán I. stupně následně dne 26. 8. 2024 usnesením zastavil řízení o přestupku řidiče vozidla, neboť spáchání skutku, o němž se vedlo řízení, nebylo obviněnému prokázáno.
9. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
10. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona.
11. Podle § 80 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v platném znění (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), správní orgán může nařídit ústní jednání.
12. Podle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv, jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného,

Shodu s prvopisem potvrzuje .P.S.

je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. Správní orgán prvního stupně nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li obviněným mladistvý.

13. Krajský soud se primárně zabýval důvodností 3) žalobního bodu, v němž se tvrdí, že přestupkové řízení s žalobcem jako provozovatelem vozidla bylo zahájeno nezákonně, neboť nebyl důvod k zastavení přestupkového řízení s řidičem vozidla za situace, kdy se tento ke spáchání předmětného přestupku plně doznal.
14. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané skutečnosti uvedené výše v odst. 8 tohoto rozsudku.
15. Krajský soud má pro posouzení postupu správního orgánu I. stupně v přestupkovém řízení vedeném s řidičem vozidla za stěžejní právní úpravu obsaženou v § 80 zákona o odpovědnosti za přestupky.
16. Ust. § 80 zákona o odpovědnosti za přestupky představuje *lex specialis* ve vztahu k § 49 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“). V přestupkovém řízení má ústní jednání fakultativní povahu, tj. správní orgán je nemusí nařizovat v každém řízení, ale pouze v případě, že to bude potřebné a ústní jednání může přispět ke zjištění stavu věci. Touto úpravou odpadla povinnost správního orgánu nařídít ústní jednání i v případě, kdy tento úkon nemá v řízení žádný význam. Ústní jednání u správního orgánu I. stupně je tak povinné jen tehdy, je-li obviněným mladistvý. Rozhodné zůstává právo obviněného žádat nařízení ústního jednání. Vznesený návrh je však správní orgán oprávněn usnesením zamítnout, jde-li o návrh nedůvodný. Naopak ústní jednání bude i bez návrhu obviněného obligatorní, pokud bude nezbytné za účelem zjištění stavu věci. Nutno zdůraznit, že správní řízení včetně řízení o přestupku je ovládáno principem neveřejnosti a písemnosti (na rozdíl od přímosti a ústnosti soudního procesu). Obligatorní ústní jednání by v tomto ohledu představovalo výjimku, která v řadě případů nekoresponduje významu a účelu řízení a mohla by být zneužívána účastníky řízení k obstrukcím. Je třeba zdůraznit, že současná právní úprava (zákon o odpovědnosti za přestupky) je v tomto směru rozdílná oproti právní úpravě dřívější (zákon č. 200/1990 Sb. o přestupcích), podle které správní orgán I. stupně konal ústní jednání vždy. Současná právní úprava počítá také s tím, že správní orgán, který řízení o přestupku vede, může nařídít ústní jednání i z moci úřední (*ex officio*), aniž by to obviněný z přestupku navrhoval, což přichází v úvahu tehdy, pokud je to nezbytné pro zjištění stavu věci. Platí přitom, že naplnění tohoto zákonného důvodu pro nařízení ústního jednání správní orgán posuzuje vždy podle okolností předmětné věci (viz blíže komentářová literatura – David BOHDALO, Jan BROŽ, Stanislav KADEČKA, Petr PRŮCHA, Filip RIGEL a Vít ŠTASTNÝ: *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář*, Wolters Kluwer, Praha, 2018, komentář k § 80 – dále jen „komentářová literatura“).
17. V nyní posuzované věci má soud obsahem správního spisu za prokázané, že správnímu orgánu I. stupně byla žalobcem na základě výzvy dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu oznámena identita řidiče vozidla, s nímž také bylo po ověření jeho totožnosti v registru obyvatel zahájeno přestupkové řízení.
18. Podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 22. 7. 2024 učinil obviněný řidič plné doznání, že se vytýkaného jednání dopustil, včetně ujištění o úmyslu zaplatit pokutu, která mu bude v řízení uložena. Správní orgán I. stupně přesto usnesením ze dne 26. 8. 2024 přestupkové řízení vůči obviněnému řidiči zastavil, což odůvodnil tím, že v řízení

nebylo nade vší pochybnost prokázáno, že by obviněný byl řidičem předmětného vozidla v době spáchání přestupku.

19. Závěr správního orgánu vychází ze skutečnosti, že se obviněný nedostavil k ústnímu jednání a tvrzení učiněná v písemném podání nepotvrdil před správním orgánem, což je ovšem v přímém rozporu s právní úpravou obsaženou v § 80 zákona o odpovědnosti za přestupky (viz odst. 16 tohoto rozsudku).
20. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že sdělení učiněné před zahájením řízení o přestupku má povahu pouhého podání vysvětlení, které slouží pouze ke získání informace, zda se mohla osoba přestupku dopustit. Toto vyhodnocení správního orgánu má soud za rozporné s obsahem správního spisu, neboť podání obviněného ze dne 22. 7. 2024 bylo učiněno v rámci již zahájeného přestupkového řízení, o čemž svědčí mimo jiné úvodní text podání, v němž pisatel potvrzuje doručení písemnosti Zahájení přestupkového řízení. Podání ze dne 22. 7. 2024 je tedy relevantním písemným vyjádřením obviněného řidiče ke vznesenému obvinění, které označil za důvodné, včetně akceptace v budoucnu uloženého trestu. Krajskému soudu tedy zcela uniká, v čem správní orgán I. stupně, potažmo žalovaný shledali nedostatečně zjištěný skutkový stav, jakož i to, z jakého důvodu bylo nezbytné, aby obviněný své písemné tvrzení zopakoval osobně před správním orgánem. Takový požadavek nemá zákonnou oporu a je v rozporu jednak se smyslem a účelem právní úpravy obsažené v § 80 zákona o odpovědnosti za přestupky, jednak se zásadou rychlosti a procesní ekonomie dle § 6 odst. 2 správního řádu. Obviněný řidič se z ústního jednání předem omluvil s tím, že je pro něj zcela neekonomické se k němu dostavit a připojit plné doznání. Dle ust. § 80 zákona o odpovědnosti za přestupky správní orgán sice může nařídit ústní jednání *ex offio*, ale pouze tehdy, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. Krajský soud má za to, že stav věci byl v tomto případě objasněn dostatečně.
21. Pokud správní orgán I. stupně v odůvodnění usnesení o zastavení řízení s obviněným řidičem dále poukázal na zásadu *nemo tenetur se ipsum accusare*, považuje soud tento odkaz za zcela nepřipadný. Tato zásada znamená, že nikdo není povinen sám sebe obviňovat a zakazuje nutit obviněného k aktivní součinnosti při vlastním usvědčování. Nejčastěji se uplatňuje jako právo na mlčení, pokud by si obviněný (svědek) mohl výpovědi způsobit trestní stíhání. V posuzované věci však byla procesní situace zcela opačná. Obviněný řidič se sám a zcela dobrovolně k přestupku doznal, takže k aplikaci citované zásady nebyl žádný důvod.
22. Na základě výše uvedeného krajský soud shrnuje, že vzhledem k náležitě zjištěnému skutkovému stavu ve věci přestupku spáchaného fyzickou osobou neexistovaly relevantní důvody pro zastavení řízení s obviněným řidičem. Naopak byly naplněny podmínky pro vydání meritorní rozhodnutí.
23. Z ust. § 125f zákona o silničním provozu vyplývá subsidiarita odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti řidiče za přestupek. Přednost odpovědnosti za přestupek vyplývá také z § 125h odst. 6 téhož zákona. (srov. rozsudek NSS sp. zn. 1 As 33/2018).
24. Správní orgán může zahájit řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla tehdy, pokud není jednoznačně zjištěn řidič vozidla v době spáchání přestupku (srov. rozsudek NSS sp. zn. 7 As 129/2016). Taková situace však v dané věci nenastala, neboť řidič vozidla byl jednoznačně zjištěn a skutkový stav byl náležitě objasněn, takže nic nebránilo Shodu s prvopisem potvrzuje .P.S.

postihu obviněného řidiče. Podmínky pro zahájení přestupkového řízení s žalobcem jako provozovatelem vozidla tak nebyly naplněny.

25. Na základě výše uvedené argumentace shledal krajský soud třetí žalobní bod důvodným.
26. Vzhledem k výše učiněným závěrům, shledal krajský soud nadbytečným zabývat se důvodností 1) a 2) žalobního bodu, které směřují proti důvodům napadeného rozhodnutí, k jehož vydání nebyly splněny podmínky předpokládané jak zákonem, tak judikaturou.
27. S ohledem na důvodnost 3) žalobního bodu krajský soud napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. jako nezákonné zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.), v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalobci vznikly s tímto řízením náklady zaplacením spodního poplatku ve výši 3 000 Kč a dále v souvislosti s právním zastoupením, a to za dva úkony právní služby po 4 620 Kč a dvakrát paušální náhradu ve výši 450 Kč ke každému z těchto úkonů (§ 7 odst. 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění). Náhrada právního zastoupení tak činí částku 10 140 Kč, která byla v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšena o částku odpovídající DPH, kterou je zástupkyně žalobce povinna odvést podle zvláštního právního předpisu, tj. na částku 12 269 Kč. Celkové náklady žalobce jsou vyčísleny částkou 15 269 Kč.
29. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“) týkající se nabytí právní moci rozhodnutí stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159 a § 168 o. s. ř.). Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokátky, která žalobce v řízení zastupovala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 26. března 2026

JUDr. Miroslava Honusová
samosoudkyně